

науката и Богу, билъ рѣшилъ да си остане нежененъ и тъй по лесно да послужи на Бога и на родътъ си, — отказалъ на прѣдложението, което му билъ направилъ Теоктистъ и се отстранилъ тайно отъ Цариградъ въ единъ мѣнастиръ край Мряморно море, и станалъ монахъ. Императорътъ и неговитѣ хора обаче не го оставили за дълго врѣме тамъ: слѣдъ шестмѣсечно търсение тѣ го намѣрили и сполучили да го придумжтъ да се върне въ Цариградъ, гдѣто щѣлъ да бжде по вече полезенъ на народътъ. Въ Цариградъ той билъ възведенъ въ чинъ священномонахъ и билъ назначенъ за управитель на книгопазительницата при съграденната отъ императорътъ Управда (Юстинияна) прочута църква Св. София, и сжщоврѣменно и за учителъ по философията, макаръ и да билъ йоще твърдѣ младъ за тѣзи работа — на 23 години.

Около това врѣме (851 г.) дошле въ Цариградъ при императора пратеници отъ Сарацинския царъ, царството на когото било расположено по брѣговетѣ на р. р. Тигъръ и Ефратъ и обемало почти цѣла Сирия, съ молба да прати (императора) нѣкои учени хора за да разисквжтъ въ столицата му Милитенъ за *коя вѣра е най правата*, че, ако надѣлѣвали императорскитѣ хора — Христианитѣ, Сарацинитѣ щѣли билѣ да оставятъ Мохамеданската вѣра и да станжтъ-ужь Христиани.*)

*) Тогава билѣ на мода религиознитѣ прѣспирни